

THEATER

Orkater en Cello8tet Amsterdam

Een pure formaliteit

Sommige theatervoorstellingen lijken bij voorbaat al geslaagd, simpelweg door het fenomenale artistieke team. Neem 'Een pure formaliteit' van muziektheatergroep Orkater. Een voorstelling door alleen maar veelbelovende of reeds gearriveerde kunstenaars. Pierre Bokma en Porgy Franssen in de hoofdrollen, aangevuld met Erik Whien en Tirza de Boer. Muziek van Micha Hamel, uitgevoerd door het Cello8tet Amsterdam. Regie in handen van de opkomende en veelgeroemde regisseuse Sarah Moeremans. Dichter K. Michel schreef speciaal voor dit stuk een liedtekst. Het kan niet op.

Ook de beschrijving van het plot maakt nieuwsgierig. Het is een bewerking van de film 'Una pura formalità' van Giuseppe Tornatore. De beroemde schrijver Onoff (Bokma) wordt vastgehouden op een politiebureau wegens verdenking van moord. Hij kan zich daar echter niets van herinneren. De strijd tussen de schrijver en de commissaris (Franssen), een groot liefhebber en kenner van diens werk, wordt allengs intiemer, grimmiger en verwarrender. Kortom, een voorstelling waar je op basis van de flyer zin in krijgt.

Het begin is goed, met een retspannend openingsbeeld. Zeven cellisten en een fluitiste (Raphaëlla Danksagmüller bespeelt een rijk arsenaal aan blokfluiten en duduks) in kekke uniforms en met strakke

blonde paardenstaarten, staan op een rij in een duister, monumentaal decor. Hijgend, kreunend, grommend spelen ze de jachtige en nerveuse ouverture, alsof een monster hen op de hiel zit. Micha Hamel maakte een vrijwel constant doorgaande partituur, die de emoties van de personages ondersteunt en kleurt. Een doorgecomponeed muziektheaterstuk dus, dat zie je niet vaak. Als de felle, jachtige muziek omslaat in lichtere, lieflijker tonen zien we Onoff op een stoel zitten. Nerveus, verward en woedend, met modderige schoenen. Iets verderop een politieagent (Whien) en op een bovenetage een blonde, sexy rokende poetsvrouw (de Boer). Als de hoofdcommissaris eindelijk binnenkomt lijkt het allemaal een misverstand. Totdat Onoff moet vertellen waar hij vannacht was. Wanneer hij het antwoord schuldig blijft, ontstaat er een intrigerend vraag- en antwoordspel waarin vooral Bokma de kans krijgt alle facetten van zijn personage te tonen. En dat doet hij prachtig. Wanhoop, trots, twijfel, ego en schuld passeren de revue en worden door zijn medespelers sterk van tegenspel voorzien. Er valt veel te genieten.

Toch stelt deze op het eerste gezicht zo perfecte voorstelling uiteindelijk teleur. Door de kafkaëske bijmaak is het conflict namelijk amper serieus te nemen. Bovendien is het open einde nogal teleurstellend. Wat een zinderende nachtmerrrie moest worden blijft hangen in een absurde grap.

SARA VAN DER KOOI